

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Marka Bedřicha a soudkyně JUDr. Hany Veberové a JUDr. Jitky Hroudové v právní věci

žalobkyně: L. K, bytem X
adresa pro doručování: X
proti

žalovanému: Úřad pro ochranu osobních údajů se sídlem Pplk. Sochora 27,
Praha 7,

Za účasti osoby zúčastněné na řízení: Česká advokátní komora se sídlem Národní třída 16,
Praha 1

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 18. února 2020
č.j. UOOU-00731/20-2

t a k t o :

I. Žaloba se z a m í t á.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žaloba

1. Žalobkyně se žalobou, podanou u Městského soudu v Praze, domáhá přezkoumání a zrušení rozhodnutí žalovaného správního orgánu ze dne 10. 2. 2020 č.j. UOOU-00731/20-

2, kterým bylo zamítnuto odvolání žalobkyně proti rozhodnutí České advokátní komory ze dne 10. 12. 2019 č.j. 01.35/000001/19-105 o odmítnutí žádosti žalobkyně o podání informace.

2. Žalobkyně v podané žalobě uvedla, že došlo k porušení jejích práv účastnice řízení u odvolacího úřadu, Úřadu pro ochranu osobních údajů, o jehož řízení neměla žádné informace, dozvěděla se o něm až po obdržení napadeného rozhodnutí. Poukázala na to, že Česká advokátní komora („ČAK“) v rozhodnutí o odmítnutí žádosti žalobkyně ze dne 10. 12. 2019 uvedla v poučení o opravném prostředku, že o odvolání rozhoduje předseda České advokátní komory. Rozhodnutí ČAK odeslala 17. 12. 2019, v té době již proběhlo schválení nového právního předpisu, kterým došlo ke změně zákona č. 106/1999 Sb., podle něhož s účinností od 1. 1. 2020 o odvolání rozhoduje Úřad pro ochranu osobních údajů. Odbornému pracovníkovi, který rozhodnutí vydával, tato skutečnost musela být známá, když posléze 3. 2. 2020 věc odvolání žalobkyně předal k řízení jmenovanému Úřadu. Měl tedy vyrozumět žalobkyni o tom, kam je odvolání předáno. Navíc v předkládacím dopise dodal v podstatě další zdůvodnění pro zamítnutí žádosti žalobkyně, aniž by se žalobkyně mohla s jeho obsahem seznámit a zaujmout k němu stanovisko. Předkládací listina má jiné číslo, než rozhodnutí o odmítnutí žádosti žalobkyně, a to č.j. 01.99-000012/20-004, takže byla vydána fakticky mimo spis, ke kterému se žadatelka vyjadřovala.
3. Žalobkyně dále namítala, že žalovaným správním orgánem nebyla v napadeném rozhodnutí ze dne 18. 2. 2020 řádně poučena o svých právech, nebylo jí poskytnuto poučení o opravných prostředcích proti tomuto rozhodnutí. Žalovaný nepodal žalobkyni žádné poučení o podání žaloby, v jakém termínu může žalobkyně žalobu uplatnit a u kterého správního orgánu. Dále žalobkyně poukázala na to, že nelze ověřit data a stanovené termíny ve věci řízení u žalovaného správního orgánu, není uvedeno datum, kdy žalovaný převzal od ČAK přípis ve věci předložení spisu, na podání je určen termín 21. 2. 2020 a není zřejmé, od kterého data byl termín odvozen. To považuje žalobkyně za další vadu řízení.
4. Žalobkyně dále namítala, že neposkytnutím informace jí bylo znemožněno doplnit důkazní část v dalším řízení u České advokátní komory o stížnosti na úkony uvedené advokátní kanceláře, činěné ve sporu, který je veden u Krajského soudu v Ústí nad Labem. Uvedla, že v žalobě označená advokátní kancelář se účastnila jako protistrana dědického řízení po matce žalobkyně, které dosud nebylo řádně ukončeno, a uvedla, že tato advokátní kancelář soustavně ovlivňuje konání členů SJV v Liberci, jehož nezákonně zvolený člen byl v době zvolení ve zkušební době za spáchaný trestný čin. Bylo tedy možné, že advokátní kancelář by mohla ovlivnit nejen výsledek trestního řízení, prokazatelně ovlivnila výsledek dědického řízení, výsledek nezákonného zápisu do veřejného rejstříku. Proto požadovala sdělení o advokátním zastoupení zvoleného člena do výboru SJV. Žalobkyně navrhla, aby soud napadené rozhodnutí zrušil, včetně rozhodnutí České advokátní komory a nařídil České advokátní komoře zjistit, zda předmětná advokátní kancelář zastupovala v trestním řízení člena výboru SJV v Liberci a nařídil České advokátní komoře předat informace žalobkyni.

Vyjádření žalovaného

5. Žalovaný ve vyjádření k žalobě s odkazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 11. 2020 č.j. 3As 288/2020-40 uvedl, že Česká advokátní komora, která je nepochybně

povinným subjektem podle zákona č. 106/1999 Sb., má postavení osoby zúčastněné na řízení. K námitce žalobkyně o porušení práva účastnit se odvolacího řízení před odvolacím orgánem žalovaný správní orgán poukázal na novelu zákona č. 106/1999 Sb., jež byla provedena zákonem č. 111/2019 Sb., v důsledku které se žalovaný stal od 2. 1. 2020 orgánem příslušným k rozhodování o odvolání u povinných subjektů, u kterých nelze určit nadřízený orgán podle § 178 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále „správní řád“), poukázal na přechodná ustanovení zákona č. 111/2019 Sb. s tím, že případ žalobkyně spadá do časového období, kdy došlo ke změně v určení příslušného orgánu pro rozhodnutí o odvolání. S ohledem na chybějící přechodná ustanovení došlo v průběhu řízení o odvolání ke změně orgánu příslušného pro rozhodnutí o odvolání. V době vydání rozhodnutí Českou advokátní komorou byl podle platného znění zákona č. 106/1999 Sb. příslušným nadřízeným orgánem předseda České advokátní komory. Povinný subjekt nemohl předvídat, zda a kdy bude podáno odvolání, zda bude vyřízeno v rámci autoremedury nebo bude postoupeno příslušnému nadřízenému orgánu. Poučení o opravných prostředcích, které bylo v prvostupňovém rozhodnutí uvedeno, bylo v souladu s tehdy účinnou právní úpravou. Dle názoru žalovaného nebyla porušena ani opomenuta žádná práva žalobkyně v rámci vedeného odvolacího řízení, žalovaný v rámci odvolacího řízení neprováděl žádné dokazování, nebyl tedy povinen postupovat podle § 36 odst. 3 správního řádu a vyzývat žalobkyni k seznámení se s podklady pro rozhodnutí. K námitce žalobkyně, že neměla možnost vyjádřit se ke stanovisku České advokátní komory ze dne 3. 2. 2020 č.j. 01.99-000012/20-004 žalovaný uvedl, že stanovisko I. stupňového správního orgánu není podkladem pro rozhodnutí ani důkazem ve vedeném řízení. Nebylo tedy povinností žalovaného žalobkyni vyzývat, aby se k tomuto stanovisku vyjádřila. Žalovaný žádným způsobem nerozšiřoval ani nedoplňoval argumentaci povinného subjektu, nebylo jí ani odepřeno právo nahlédnout do spisu, když žalobkyně v průběhu odvolacího řízení toto právo neuplatnila.

6. K námitce o nepoučení žalobkyně rozhodnutí žalovaného o opravných prostředcích, žalovaný uvedl, že žalobkyni řádně poučil v souladu s právními předpisy, když ani ze správního řádu ani ze zákona č. 106/1999 Sb. nevyplývá povinnost žalovaného poučit účastníka řízení o možnosti napadnout rozhodnutí správní žalobou. Pokud, jde o data a termíny ve věci vedeného odvolacího řízení žalovaný uvedl, že bylo konstatováno datum dokumentu poslaného povinným subjektem, tedy datum 3. 2. 2020. Není již uvedeno, datum, kdy žalovaný spisový materiál obdržel (6. 2. 2020) povinnost uvést odůvodnění rozhodnutí datum postoupení odvolání od povinného subjektu z ustanovení § 68 správního řádu nevyplývá. Od data obdržení spisového materiálu a odvolání, pak plyne žalovanému podle § 16 odst. 3 zákona č. 106/1999 Sb. 15 denní lhůta pro rozhodnutí.
7. Žalovaný dále uvedl, že v přípisu České advokátní komory ze dne 3. 2. 2020 nebyly uvedeny žádné nové skutečnosti či odlišná právní kvalifikace, toto stanovisko nelze považovat za novou skutečnost, se kterou by byl žalovaný povinen žalobkyni seznámit. Poukázal na komentář k § 36 odst. 3 správního řádu, ze kterého je patrné, že podkladem rozhodnutí není stanovisko orgánu I. stupně k podanému odvolání, odvolací orgán jím není vázán a učiní si úsudek sám.
8. K námitkám směřujícím k vedení dědického řízení a činnosti advokátní kanceláře žalovaný uvedl, že v tomto směru není nadřízeným orgánem České advokátní komory, proto není oprávněn posuzovat vyřízení stížnosti na postup členů ČAK. Navrhl zamítnutí podané žaloby.

Replika žalobkyně

9. Žalobkyně v podání ze dne 17. 5. 2021 uvedla, že trvá na nařízení ústního jednání a nesouhlasí s návrhem žalovaného, aby se řízení zúčastnila ČAK a žádá, aby soud zamezil dalšímu ovlivňování řízení o její žádosti na poskytnutí informace. Další nové důkazy předloží k jednání.

Obsah spisu

10. Z obsahu spisového materiálu České advokátní komory je patrné, že dne 29. 11. 2019 podala žalobkyně – mimo jiné – žádost o poskytnutí informace podle zákona č. 106/1999 Sb. a žádala, aby ČAK sdělila jméno právního zástupce, který zastupoval J. P. (v žádosti uvedla byt, datum narození a rodné číslo jmenovaného) v trestním řízení č.j. XT X/XXXX s tím, že uvedené údaje jsou ze soudního spisu S XXXX na čísle listu XXX.
11. O uvedené žádosti rozhodla Česká advokátní komora rozhodnutím ze dne 10. 12. 2019 č.j. 01.35-000001/19-105 tak, že žádosti o poskytnutí informace, a to sdělení jména právního zástupce, který zastupoval X. X. bytem X, nár.: X, r.č.: X v trestním řízení č.j. X T X/4X se nevyhovuje a žádost se odmítá. V odůvodnění ČAK konstatovala, že žalobkyně požaduje poskytnutí informací, kterou má být uvedení advokáta, který zastupoval určitou fyzickou osobu v trestním řízení, které označila spisovou značkou. Komora, jako povinný subjekt nejprve šetřením zjistila, že požadovaná informace u ní neexistuje, Komora nemá a ani neshromažďuje informace o tom, kdy, komu a v jaké věci jednotliví advokáti poskytují právní pomoc svým klientům. Nejde-li o případy výslovně předvídané v ustanovení § 21 zákona č. 85/1996 Sb., o advokacii, ve znění pozdějších předpisů, „hlášením“ by takovým bezdůvodným postupem advokát porušil svou povinnost mlčenlivosti. Proto nezbyvá, než žádost žadatelky (žalobkyně) odmítnout. V poučení ČAK uvedla, že proti tomuto rozhodnutí lze podat odvolání ve lhůtě 15 dnů ode dne oznámení, o odvolání rozhoduje předseda ČAK v postavení nadřízeného orgánu. V poučení jsou pak uvedeny odkazy na jednotlivá právní ustanovení.
12. Podáním ze dne 8. 1. 2020 podala žalobkyně odvolání proti rozhodnutí ČAK ze dne 10. 12. 2019, uvedla, že žádost o informace podala v kontextu stížnosti ze dne 29. 11. 2019, kde si stěžovala na postup konkrétní advokátní kanceláře, žádost o informaci nebyla řešena v celém kontextu podané stížnosti. Se způsobem vyřízení žádosti o poskytnutí informace nesouhlasí a požaduje nové šetření.
13. Podáním ze dne 3. 2. 2020 č.j. 01.99-000012/20-004 označeném jako „předložení spisu k rozhodnutí o podaném odvolání proti rozhodnutí povinného subjektu“ předložila ČAK spisový materiál Úřadu pro ochranu osobních údajů jako odvolacímu orgánu, a to vzhledem ke změně zákona č. 106/1999 Sb. V této předkládací listině ČAK uvedla, že podáním ze dne 29. 11. 2019 požádala žalobkyně jednak o poskytnutí informace podle zákona č. 106/1999 Sb., toto podání se týkalo pak především stížnostní problematiky, vyřízení stížnosti je zcela v kompetenci ČAK. K požadavku o informaci uvedla, že do postupu advokáta, respektive advokátní kanceláře, při poskytování právní pomoci, právní služby konkrétnímu klientovi Komora nezasahuje. Mohla by tak učinit pouze v mezích zákona v rámci kontrolního přezkumu, jde však o výlučnou kompetenci ČAK. Poukázala na to, že i kdyby informaci měla Komora k dispozici, nemohla by ji poskytnout, a to

s přihlédnutím k povinnosti mlčenlivosti podle § 11 odst. 3 zákona č. 106/1999 Sb., povinnost mlčenlivosti se vztahuje nejen na advokáty, ale i na Komoru a zaměstnance Komory (§ 21 odst. 9,10 zákona o advokacii).

14. O podaném odvolání rozhodl žalovaný správní orgán žalobou napadeném rozhodnutím ze dne 18. 2. 2020 č.j. UOOU-00731/20-2 tak, že odvolání žalobkyni se zamítá a rozhodnutí povinného subjektu Česká advokátní komora o odmítnutí žádosti ze dne 10. 12. 2019 č.j. 01.35-000001/19-105 se potvrzuje. V odůvodnění žalovaný konstatoval dosavadní průběh řízení, poukázal na svou příslušnost s přihlédnutím k novelizaci zákona č. 106/1999 Sb. zákonem č. 111/2019 Sb. a uvedl, že z žádného právního předpisu nevyplývá advokátům povinnost sdělovat České advokátní komoře koho a v jaké věci v soudním řízení zastupují, České advokátní komoře nepřísluší takový seznam vést a uchovávat ho. Podle ustanovení § 11 odst. 3 zákona č. 106/1999 Sb. je povinný subjekt poskytnout pouze informace, které vznikly jeho činností při plnění úkolů v rámci kontrolní, dozorové, dohledové nebo obdobné činnosti. Informace, které povinný subjekt při těchto činnostech získal od třetích osob, vztahuje-li se na něj povinnost mlčenlivosti, se neposkytují. Žalovaný uzavřel, že Česká advokátní komora požadovanou informací nedisponuje, žádost o informace byla řádně posouzena a žadatelce bylo v zákonné lhůtě zasláno rozhodnutí povinného subjektu o odmítnutí žádosti.

Jednání u soudu

15. Při jednání u Městského soudu v Praze setrvali účastníci na svých stanoviscích. Žalobkyně poukázala na žalobu a uvedla, že Úřad pro ochranu osobních údajů je zodpovědný za nedodání informací, změnou zákona přešla pravomoc na uvedený úřad, Česká advokátní komora v dalším řízení již nemá právo se k věci vyjadřovat. Uvedla, že vyjádření žalovaného správního orgánu má znaky právního zastoupení povinného subjektu, což je patrné zejména z bodu 3 a 4 vyjádření. K odkazu na rozsudek Nejvyššího správního soudu žalobkyně uvedla, že není zřejmé, který orgán či instituce je povinným subjektem a zda se jedná o stejný druh řízení. Dále zdůraznila, že byla zkrácena svých práv v řízení před žalovaným správním orgánem, Úřadem pro ochranu osobních údajů, prvostupňové rozhodnutí obsahuje nesprávné poučení, když již bylo zřejmé, že bude platit nový zákon a tudíž advokátní komora věděla, že odvolání bude postupovat nyní žalovanému správnímu orgánu. Žalobkyně do dne vydání napadeného rozhodnutí neměla tušení o tom, že řízení je vedeno u Úřadu na ochranu osobních údajů. Úřad se vyjádřil nepravdivě o tom, že neshromažďoval další podklady, když žalobkyně nahlédnutím do spisu dne 9.3.2020 zjistila, že mimo vydané rozhodnutí o žádosti žalobkyně se Česká advokátní komora vyjadřovala, a to pod jiným číslem jednacím, než pod kterým vydala rozhodnutí, toto podání nazvané Předložení spisu je vyjádřením advokátní komory k odvolání žalobkyně a k ovlivnění průběhu řízení u Úřadu pro ochranu osobních údajů komorou. Žalobkyně měla být seznámena se spisem před vydáním napadeného rozhodnutí, jde o porušení § 36 odst. 3, neboť odvolací orgán obdržel nové podklady, vyjádření ČK ze dne 3.2.2020, navíc pod jiným číslem jednacím, než pod kterým vydal rozhodnutí. Vyjádření žalovaného správního orgánu považuje žalobkyně za zavádějící a manipulativní. Žalobkyně nesouhlasí s vyjádřením ČK, že se nejednalo o rozšíření nebo doplnění argumentací povinného subjektu, postupem správních orgánů bylo zamezeno žalobkyni nahlédnout do spisu před vydáním napadeného rozhodnutí. Dále žalobkyně poukázala na nesprávné poučení, jež je obsaženo v napadeném rozhodnutí, protože žalovaný je povinen podat úplné a

vyčerpávající poučení, nikoliv pouze o nemožnosti podat proti rozhodnutí odvolání. Dále žalobkyně poukázala na to, že je nutno zajistit data, která ověřují dodržení lhůt k posouzení dodržení lhůty pro podání opravného prostředku proti doručenému rozhodnutí.

16. Žalobkyně dále uvedla, že žalovaný rozhodl o neposkytnutí informací v souladu s již předcházejícími řízeními o stížnostech na advokátní kancelář Šmídek a Ulmann, Liberec, jehož střet zájmů k žadatelce žalobkyně řádně zdůvodnila, a to v souvislosti s dalším řízením o žalobě proti Společenství vlastníků jednotek Masarykova 451/10, Liberec a to v souvislosti s jeho členem J. P. Jmenovaná advokátní kancelář neposkytla důležité informace o trestním řízení proti J. P., zejména informace, že neplatí do fondu oprav od roku 2003. Uvedla, že J. P. se rozhodl v roce 2021 prodat svůj podíl, ovšem v inzerátu na prodej uvedl jiný počet m², než který má ve své kupní smlouvě. Proto prodej zamezila. Dne 20.10.2021, kdy se konalo shromáždění SVJ Masarykova 451/10, Liberec se J. P. vyjadřoval k postupu žalobkyně a zastrašoval ji. Dále poukázala na střet zájmů advokátní kanceláře Šmídek a Ulmann ve vztahu k žalobkyni a na skutečnost, že advokátní komora k oznámení žalobkyně na JUDr. P. Š. neplnil povinnosti advokáta. Odpověď neobdržela ani na své další podání ze dne 18.6.2021. Žalobkyně setrvává na podané žalobě a předložila přílohy, jejichž soupis je uveden v písemné formě přednesu žalobkyně při jednání u soudu. K dotazu soudu, zda ohledně tvrzeného zastrašování na shromáždění SVJ Masarykova 451/10, Liberec podala trestní oznámení, žalobkyně uvedla, že se obrátila na Lenku Bradáčovou z Vrchního státního zastupitelství, dosud nebyla o vyřízení informována, proto tuto skutečnost sděluje nyní soudu.
17. Zástupkyně žalovaného odkázala na písemné vyjádření k podané žalobě s tím, že žalobu považuje za nedůvodnou. Zástupce osoby zúčastněné na řízení, České advokátní komory, rovněž poukázal na vyjádření k žalobě, zdůraznil, že pokud Předložený spis obsahuje jiné číslo jednací, jde o postup, který je upraven spisovou službou advokátní komory. Žalobu nepovažuje za důvodnou.

Posouzení věci soudem

18. Městský soud přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí z hlediska námitek v žalobě uvedených, neboť jejich rozsahem je soud vázán (§ 75 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů dále jen „s.ř.s.“), po posouzení věci dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
19. Soud považuje za potřebné zdůraznit předmět řízení v této věci. Jak již bylo uvedeno, předmětem řízení bylo rozhodnutí o žádosti žalobkyně, kterou se domáhala informace o tom, aby povinný subjekt, Česká advokátní komora, sdělil jméno právního zástupce, který zastupoval J. P. v trestním řízení č.j. X T X/XXXX. Při posuzování důvodnosti žaloby je nutno předmět správního řízení respektovat. Soudu nepřísluší zabývat se otázkou správnosti či nesprávnosti dědického řízení po matce žalobkyně či otázkou postupu společenství vlastníků bytových jednotek při volbě předsednictva tohoto společenství, předmětem řízení není ani otázka prodeje podílu na nemovitosti či posouzení jednání J. P. na shromáždění SVJ Masarykova 451/10, Liberec, na které žalobkyně poukazovala v žalobě a při jednání u soudu. Stejně tak předmětem řízení není ani postup České advokátní komory v souvislosti s řešením dalších žádostí či stížností žalobkyně, jejichž podání žalobkyně při jednání u soudu zmínila. Soud se proto těmito tvrzeními nezabýval.

20. Pokud žalobkyně zmínila jednání J. P. na shromáždění SVJ, je zřejmé, že se žalobkyně v souvislosti s ním obrátila na Vrchní státní zastupitelství, které je orgánem činným v trestním řízení, do jehož kompetence patří posuzování otázky, zda došlo či nedošlo ke spáchání trestného činu. Vyřízení takového podnětu žalobkyně je zcela v působnosti orgánů státního zastupitelství a správní soud nedisponuje žádnými nástroji, jimiž by mohl do postupu těchto orgánů zasahovat. Protože žalobkyně sama učinila uvedené oznámení, neshledal soud důvody pro to, aby ve vztahu k těmto orgánům činil jakýkoliv úkon.
21. Soud se zabýval námitkami, které se týkají předmětu řízení v této, tady námitkami, které žalobkyně uplatnila ve vztahu k napadenému rozhodnutí.
22. Žalobkyně v podané žalobě namítala, že nebyla řádně poučena Českou advokátní komorou o tom, který orgán se bude jejím odvoláním zabývat a rozhodovat o něm. Namítala, že v rozhodnutí ze dne 10. 12. 2019 ji Komora poučila tak, že o odvolání rozhoduje předseda České advokátní komory, ačkoliv měla jistě informace o platnosti nového předpisu ve věci odvolacího řízení u Úřadu na ochranu osobních údajů. Dne 3. 2. 2020 Komora předložila odvolání žalovanému, téhož dne měla vyrozumět žalobkyni o tom, kam je její odvolání předáno.
23. Námitky, v nichž žalobkyně namítala nesprávné poučení v rozhodnutí České advokátní komory ze dne 10. 12. 2019, soud neshledal důvodnými. Z obsahu spisového materiálu je zřejmé, že rozhodnutí bylo vydáno v roce 2019 (datováno dnem 10. 12. 2019, vypraveno – vydáno – dne 17. 12. 2019), tedy v době, kdy pro řízení podle zákona o informacích neplatila novela zákona č. 111/2019 Sb., když uvedená novela výslovně v článku XVI. uvádí, že *„Do 1. ledna 2020 se postupuje podle §§ 16, 16a, 16b a § 20 tohoto zákona ve znění dosavadních předpisů“*. Tzn., že bylo nutno vycházet z právní úpravy platné v prosinci 2019, podle něhož platilo, že v případech, kdy nelze podle § 178 správního řádu určit nadřízený orgán, rozhoduje v odvolacím řízení a v řízení o stížnosti ten, kdo stojí v čele povinného subjektu (§ 20 odst. 5 zákona č. 106/1999 Sb. ve znění do 1. 1. 2020). Jestliže tedy Česká advokátní komora vydala rozhodnutí v prosinci 2019, byla povinna poučit o odvolání a o odvolacím orgánu v souladu s platnou právní úpravou. Rozhodnutí, která jsou vydávána ve správním řízení, se musí opírat o právní úpravu, která platí v době, kdy je rozhodnutí vydáno. Jak bylo uvedeno, v době vydání rozhodnutí České advokátní komory ze dne 10. 12. 2009 platilo, že postavení odvolacího orgánu měl předseda ČAK.
24. Vzhledem k tomu, že od 2. 1. 2020 platila nová právní úprava, která stanovila, že odvolacím orgánem je Úřad pro ochranu osobních údajů, když novela provedená zákonem 111/2019 Sb. neobsahuje přechodná ustanovení, která by stanovila, že odvolacím orgánem je orgán podle dosavadní právní úpravy, postupovala Komora v souladu s právními předpisy, jestliže odvolání žalobkyně předložila Úřadu pro ochranu osobních údajů.
25. Důvodnými neshledal soud ani námitky, v nichž žalobkyně poukázala na to, že jí bylo vzato právo stát se účastníkem řízení odvolacího orgánu. Žalobkyně neuvádí žádné konkrétní skutečnosti, v obecné poloze je nutno konstatovat, že odvolací orgán projednal žalobkyní podané odvolání, posoudil jeho důvodnost, zabýval se jednotlivými námitkami, jež byly v odvolání uvedeny. Ze spisového materiálu nevyplývá, že by žalobkyni bylo bráněno jakýmkoliv způsobem, případně doplnit odvolání, nahlížet do spisu apod.
26. K námitkám o zkrácení práv účastníka řízení v řízení před odvolacím orgánem soud dále považuje za potřebné poukázat na koncentrační zásadu, jež vyplývá z ustanovení § 82 odst. 4 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále „správní řád“),

podle něhož k novým skutečnostem a k návrhům na provedení nových důkazů, uvedených v odvolání nebo v průběhu odvolacího řízení, se přihlédne jen tehdy, jde-li o takové skutečnosti nebo důkazy, které účastník řízení nemohl uplatnit dříve. Je tedy zřejmé, že odvolací správní orgán nedoplňuje již provedené dokazování, k novým návrhům či novým skutečnostem přihlíží pouze tehdy, jestliže účastník řízení nemohl tyto skutečnosti či návrhy uplatnit dříve, tedy v průběhu řízení před správním orgánem prvního stupně. Žalobkyně žádné takové skutečnosti neuvádí. Je tedy zřejmé, že odvolací orgán posoudí důvodnost podaného odvolání, přičemž je povinen zabývat se námitkami, které jsou v odvolání uvedeny. K tomu koresponduje ustanovení § 89 odst. 2 správního řádu, z něhož vyplývá, že odvolací orgán přezkoumá soulad odvoláním napadeného rozhodnutí o řízení správními předpisy, správnost napadeného rozhodnutí přezkoumává jen v rozsahu námitek, uvedených v odvolání, jinak jen tehdy, vyžaduje-li to veřejný zájem. Žádné takové konkrétní skutečnosti žalobkyně v průběhu řízení neuvedla.

27. Důvodnými nebyly shledány ani námitky, v nichž žalobkyně namítala, že ČAK nepředložila pouze listiny, se kterými byla žalobkyně seznámena, ale v rámci „Předložení spisu k rozhodnutí o podaném odvolání proti rozhodnutí povinného subjektu.“ fakticky dodala další zdůvodnění pro zamítnutí žádosti, k tomu se žalobkyně nemohla vyjádřit. Navíc uvedené předložení spisu bylo zasláno pod jiným číslem jednacím, než pod jakým bylo vydáno rozhodnutí ČAK ze dne 10. 12. 2019. S obsahem předložení spisu neseznámil žalobkyni ani odvolací orgán.
28. Povinnost prvostupňového správního orgánu předložit spis odvolacímu správnímu orgánu, je upravena v ustanovení § 88 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů („správní řád“). Podle § 88 odst. 1 správního řádu neshledá-li správní orgán, který napadené rozhodnutí vydal, podmínky pro postup podle § 87, předá spis spolu se svým stanoviskem odvolacímu správnímu orgánu do 30 dnů ode dne doručení odvolání. Z uvedeného ustanovení vyplývá povinnost prvostupňového správního orgánu předložit odvolacímu správnímu orgánu spis ve stanovené lhůtě, musí tak učinit spolu se svým stanoviskem. Zákon nestanoví konkrétní náležitosti stanoviska prvostupňového správního orgánu, z logiky věci vyplývá, že obsahem tohoto stanoviska je zhodnocení dosavadního průběhu správního řízení, vyhodnocení včasnosti a přípustnosti odvolání, popřípadě vyjádření se k námitkám, která jsou uvedena v podaném odvolání. Je však nutno zdůraznit, že toto stanovisko prvostupňového správního orgánu není pro odvolací orgán nijak závazné (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 1. 2016, č.j. 9As 219/2015-36, dostupný na www.nssoud.cz), je to naopak výlučně odvolací správní orgán, který je povinen posoudit jednotlivé námitky odvolání a rozhodnout o jejich důvodnosti či nedůvodnosti. Stanovisko obsažené v předkládací zprávě v důsledku své nezávaznosti nemůže mít vliv na subjektivní veřejná práva účastníka správního řízení. Nepochybil tedy ani žalovaný, jestliže žalobkyni nevyzval, aby se k uvedenému stanovisku vyjádřila a to právě proto, že toto stanovisko nemůže činit podklad pro rozhodnutí. Jak správně konstatoval žalovaný ve svém vyjádření, povinnost umožnit účastníkům řízení před vydáním rozhodnutí vyjádřit se k podkladům rozhodnutí, je vázána na takové podklady, které jsou nově založeny ve spise, jestliže předkládací sdělení netvoří podklad pro vydání rozhodnutí žalovaného, nevztahuje se k němu povinnost vyplývající z § 36 odst. 3 správního řádu.
29. K tomu, co bylo výše uvedeno, považuje soud za vhodné konstatovat, že v předkládací zprávě ze dne 3. 2. 2020 Komora pouze poukázala na to, že podání žalobkyně ze dne 22.

11. 2019 se týká i jiných skutečností, než je žádost o informace, pokud jde o žádost o informace, poukázala Komora na to, že žalobkyní požadovanou informací nedisponuje a poukázala na povinnost mlčenlivosti, která se vztahuje nejen na advokáty, ale i na Komoru a její zaměstnance. Z předkládací zprávy nevyplývá, že by obsahovala doplnění rozhodnutí ČAK, jak tvrdí ve zcela obecné poloze žalobkyně. Je vhodné dodat, že samotná skutečnost, že písemnost – předložení spisu – obsahuje jiné číslo jednací, než číslo jednací rozhodnutí ze dne 10. 12. 2019 nezpůsobuje nezákonnost napadeného rozhodnutí.
30. Žalobkyně dále namítala, že odvolacím orgánem – Úřadem pro ochranu osobních údajů - nebyla poučena o svých právech domáhat se přezkumu napadeného rozhodnutí, nebylo jí poskytnuto poučení o možnosti podat žalobu a tuto námitku neshledal soud důvodnou. Z poučení napadeného rozhodnutí vyplývá, že žalovaný správní orgán poučil žalobkyni – s odkazem na příslušná právní ustanovení – o tom, že proti tomuto rozhodnutí se nelze odvolat. Toto poučení zcela koresponduje požadavkům, které jsou uvedeny v § 68 odst. 5 správního řádu, podle něhož: *„V poučení se uvede, zda je možné proti rozhodnutí podat odvolání, v jaké lhůtě je možno tak učinit, od kterého dne se tato lhůta počítá, který správní orgán o odvolání rozhoduje a u kterého správního orgánu se odvolání podává“*. Žalobou napadené rozhodnutí bylo vydáno žalovaným správním orgánem v postavení druhostupňového, odvolacího správního orgánu, proti rozhodnutí není odvolání přípustné. Žalovaný při poučení žalobkyně o právu podat odvolání, postupoval zcela v souladu se zákonem. Ze správního řádu, ani z jiného zákona nevyplývá povinnost odvolacího správního orgánu poučit účastníka řízení o tom, že může podat proti jeho rozhodnutí žalobu ke správnímu soudu.
31. Žalobkyně dále uvedla, že jí bylo zamezeno v tom, aby se domohla požadované informace, kterou požadovala v souvislosti s dalším řízením u České advokátní komory o stížnosti na úkony Advokátní kanceláře Šmídek a Ulmann, Liberec v souvislosti se žalobou podanou u Krajského soudu v Ústí nad Labem, pobočka v Liberci na nezákonné konání shromáždění SVJ Masarykova 451/10, Liberec. Požadovaná informace měla plnit důkazní část, čemuž bylo zabráněno. V této části žaloby žalobkyně uvedla výhrady k činnosti jmenované advokátní kanceláře v dědickém řízení po její matce a poukázala na ovlivňování jmenovanou kancelář konání členů SVJ a ovlivňování zápisů do veřejného rejstříku příslušným soudem.
32. K těmto námitkám soud uvádí, že motivace podání žádosti o informace podle zákona č. 106/1999 Sb. není rozhodujícím hlediskem, které by bylo možno v rámci posouzení otázky, zda jsou splněny podmínky pro poskytnutí požadované informace či nikoliv, posuzovat. Zákon č. 106/1999 Sb. stanoví povinnost povinného subjektu poskytnout informaci, to samozřejmě v případech, kdy poskytnutí informace není zákonem vyloučeno, jako je tomu například v případě utajovaných informací, informací, které jsou obchodním tajemstvím § 7, § 9 zákona, ochrana je poskytnuta i majetkovým poměrům osob, které nejsou povinným subjektem (§ 10), další omezení práva na informace obsahuje ustanovení § 11 zákona. Ze zákona nevyplývá, že by žadatel o poskytnutí informace musel uvést důvody, proč tak činí.
33. K uvedenému zbývá poznamenat, že jednou ze základních podmínek pro to, aby žádosti o poskytnutí informace mohlo být vyhověno, je skutečnost, že musí povinný subjekt takovou informací disponovat, neboť nemá-li požadovanou informaci, nemůže ji poskytnout. Informací se při tom podle § 3 odst. 3 zákona č. 106/1999 Sb. *„se pro účely tohoto zákona rozumí jakýkoliv obsah nebo jeho část v jakékoliv podobě, zaznamenaný na*

jakémkoliv nosiči, zejména obsah písemného záznamu na listině, záznamu uloženého v elektronické podobě nebo záznamu zvukového nebo obrazového nebo audiovizuálního“. Poskytování informací je především poskytování jejich obsahu, pokud takový obsah neexistuje, nelze informaci poskytnout. Je nutno konstatovat, že v daném případě se prvostupňový správní orgán nespokojil se závěrem o tom, že požadovanou informaci nemá, zcela správně se zabýval i otázkou, zda je povinen takovou informací disponovat. Závěr povinného subjektu o tom, že nemá a nemusí mít žalobkyní požadovanou informaci je zcela logický, protože neexistuje povinnost advokátů sdělovat ČAK koho a v jaké věci zastupují, stejně tak neexistuje oprávnění ČAK takovou informaci od advokátů vyžadovat. Jak již bylo uvedeno, neexistující informaci nelze poskytnout.

34. Z výše uvedených důvodů dospěl soud k závěru, že žaloba není důvodná, proto žalobu podle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.
35. Výrok o nákladech řízení, je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s.ř.s. žalobkyně neměla ve věci úspěch, proto jí právo na náhradu nákladů řízení nepřísluší. Žalovanému náklady nevznikly.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Mgr. Marek Bedřich v. r.
předseda senátu